

[Indenrigsministeren]

Hr. Lars Emil Johansen har jeg svaret, at det var en venlighed over for Grønland. Den blev ikke modtaget på den måde, men jeg kan ikke bestemme, hvordan hr. Lars Emil Johansen skal modtage en udstrakt hånd.

Hr. Ib Nørlands spørgsmål om den statsretlige praksis har jeg svaret på. Der er intet som helst lumsk i det, selv om man gerne vil udlægge det sådan.

Så må jeg i øvrigt sige både til hr. Ib Nørlund og til andre, der udtalte, at de med næb og kløer ville gå imod dette lovforslag, at det glæder mig, at de dog alligevel vil gå ind i enkelthederne i det, selv om de ikke vil have noget som helst med det at gøre. Det er selvfølgelig en ting, man så kan tænke over.

Hr. Niels Helveg Petersen var inde på en række tekniske spørgsmål, som vi må se nærmere på i udvalget, også spørgsmålet om, hvor mange underskrifter der skulle til for at opstille til valget. Det har jeg sagt at vi er parate til at snakke om. Og når man har været inde på fordelingsmetoden, skal man da ikke være helt blind for, at samtidig med at man bruger en bestemt fordelingsmetode, har man indført valgforbund, som ikke findes i folketingsvalgloven, og det giver de mindre partier en langt, langt større chance, end de har f. eks. til et folketingsvalg.

Hr. Ib Christensen var inde på spørgsmålet om danske statsborgere i de andre nordiske lande. Her drejer det sig altså på godt og ondt om EF-borgerne inden for EF-området, så derfor ser jeg ingen grund til at udvide stemmeretten også til danske statsborgere i de nordiske lande.

I øvrigt synes jeg ikke, der er grund til at gøre flere bemærkninger. Meget af det er teknik, og det kan vi se på i udvalget, men jeg vil endnu en gang understrege, at det, det her drejer sig om, er at finde en ramme, et værktøj, en lov, der kan bruges, når vi skal til dette valg, for det kommer vi bare til.

Formanden:

Anden omgang. Taletid 6 minutter for ordførere.

Erik Holst (S):

Det er næppe nødvendigt at anvende hele taletiden. Argumenterne fra modstanderne gik meget ejendommeligt på to områder. Dels sagde man, at der vil ske en overflyt-

ning af beføjelser til Parlamentet, dels sagde man, at der er ikke sket noget hidtil i EF, det viser sig jo, at alle de gode ting, som man lovede i 1972 ved folkeafstemningen, ikke er blevet opfyldt.

Man kan vel ikke både sige, at der ikke er sket noget, og så sige hele tiden, som man også sagde i 1972: vi frygter hele tiden det værste, vi frygter, at dette Parlament får nogle voldsomme beføjelser. Det er jo rigtigt, at de store problemer næsten ikke er blevet mere end berørt. Der findes jo ikke nogen afgørende beslutninger på disse områder.

Det næste er: for mindre end 14 dage siden havde markedsudvalget lejlighed til et besøg både i EF-Parlamentet og i Bruxelles, og her opdagede modstanderne fra VS, fra SF og fra kommunisterne til deres store forbavselse, vil jeg sige, at nogle af de varmeste tilhængere af direkte valg til EF-Parlamentet var de italienske kommunister, der argumenterede længe og dybtfølt for at overbevise danske kommunister og VSere om, at det var en fuldstændig gal hest, de holdt på. Det var en meget ejendommelig oplevelse at overvære. Vi andre, der havde et mere afslappet forhold til kommunister i Italien, kunne jo blot lytte på.

Så vil jeg blot svare hr. Stetter, der sagde noget om, at de to forbehold, socialdemokratiet havde taget, havde haft mulighed for at forsinke forhandlingerne. Det mener jeg ikke er rigtigt. For øjeblikket ligger vi vel, når det drejer sig om de direkte valg, blandt den bedre halvdel af de ni medlemslande. Vi ligger mellem de 4-5 bedste, og der er intet, der tyder på, at vi ikke skulle være mellem de første, der får klaret dette spørgsmål efter Frankrig.

Det næste er, at når man ophæver kravet om dobbeltmandatet, åbner man samtidig meget tydeligt adgang til, at nye grupperinger, nye bevægelser, kan danne et parti, der har mulighed for at opstille på linje med de i folketinget valgte partier.

Endelig vil jeg bekræfte over for hr. Stetter, at også socialdemokratiet mener, at det danske folketing fortsat har og fortsat også skal have beslutningerne om Danmarks medlemskab af EF, og her vil jeg godt understrege, som det vistnok er blevet nævnt, at vi har en aldeles enestående institution i det, vi kalder markedsudvalget. Måske skulle det i fremtiden ikke hedde markedsudvalget, men